

SCHRIFTELIJKE VRAAG

nr. 295

van **ROOSMARIJN BECKERS**

datum: 27 januari 2020

aan **BEN WEYTS**

VICEMINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING, VLAAMS MINISTER VAN ONDERWIJS, SPORT, DIERENWELZIJN EN VLAAMSE RAND

Sluiting Instituut Sancta Maria Ruiselede - Kosten schoolvervoer

Via Het Nieuwsblad en de lokale nieuwszender Focus-WTV vernamen we op 21 januari 2020 de spanningen die heersen bij het personeel, de leerlingen en hun ouders bij het Instituut Sancta Maria in Ruiselede. Na een infovergadering op maandagavond 20 januari bleek dat als gevolg van een rationaliseringsoperatie binnen de katholieke scholengemeenschap Molenland (waar ook andere scholen in de regio Tielt-Meulebeke toe behoren) de tso- en de bso-afdelingen bij het Tieltse Sint-Jozefsinstituut gevoegd zouden worden. Daar kunnen de leerlingen terecht in de vroegere gebouwen van de VIVES-hogeschool. Deze overheveling zou betekenen dat er nog enkel aso-leerlingen zouden overblijven, te weinig om een eigen campus te behouden naar de mening van het bestuur. Een campus openhouden voor een gering aantal leerlingen zou niet kostenefficiënt zijn. Voor deze leerlingen zoekt men dus ook een onderkomen in een school in Tielt. Hierbij wordt gedacht aan aso-school De Bron. Buiten de leerlingen die zullen moeten verhuizen, zijn er ook 35 leerkrachten in het ongewisse over hun concrete verdere toekomst.

We begrijpen dat de finale beslissing over de algemene sluiting van het Sancta Maria in Ruiselede bij de Diocesane Plannings- en Coördinatiecommissie (DPCC) Brugge ligt en dat de minister omtrent de sluiting van een vestiging van het Katholiek Onderwijs Vlaanderen geen directe inspraak heeft, maar ons inziens zou door de Vlaamse Regering toch een impuls gegeven kunnen worden ten voordele van het behoud van kleinschalige lokale campussen die dicht bij de leefomgeving van de leerlingen staan.

Inzake de financiële rendabiliteit van de school zou er bij het globale kostenplaatje van deze vestiging sprake zijn van een jaarverlies van 80.000 euro, waarvan 50.000 euro te wijten zou zijn aan kosten voor schoolvervoer. De regio Ruiselede is immers een ruraal gebied dat vrij slecht bediend wordt door het openbaarvervoersnet van De Lijn. Vandaar dat de school in Ruiselede dus zelf veel kosten maakte inzake schoolvervoer. Veel leerlingen rond Ruiselede wonen immers ver van een vaste bushalte; een verhuizing naar Tielt zou in dat opzicht voor hen enkel nefast zijn.

1. Dit voorbeeld uit Ruiselede is zeker geen alleenstaand geval.

Hoe evalueert de minister in het algemeen de sluiting van lokale, kleinschalige vestigingen in het secundair onderwijs?

2. Kan de minister een bemoedigend signaal geven dat tegemoetkomt aan de zorgen en frustraties bij de betrokken leraren, leerlingen en hun ouders? Welke initiatieven kunnen op dit vlak genomen worden?
3. De school heeft hoge vervoerskosten door het schoolvervoer dat ze zelf moet organiseren voor haar leerlingen.

Komt de overheid hier in dit geval al tegemoet via subsidiëring? Zo neen, zal via de overheid vooralsnog werk kunnen worden gemaakt van een kostenverlichting voor deze vestiging en eventuele andere schoolcampussen in rurale regio's die dezelfde mobiliteitsproblemen voor hun leerlingen ondervinden?

4. Welke andere initiatieven zal de minister desgevallend nemen in dit verband?

BEN WEYTS

VICEMINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING EN VLAAMS MINISTER VAN ONDERWIJS, SPORT, DIERENWELZIJN EN VLAAMSE RAND

ANTWOORD

op vraag nr. 295 van 27 januari 2020

van **ROOSMARIJN BECKERS**

1-2+4. Een schoolbestuur bepaalt autonoom hoe het zijn school/scholen vormgeeft. Reorganiseren of sluiten van één of meerdere van hun scholen is dus de bevoegdheid en verantwoordelijkheid van het betreffende schoolbestuur. Indien een school de rationalisatienorm, uitgedrukt in een minimum aantal leerlingen, gedurende twee opeenvolgende schooljaren niet bereikt, grijpt de overheid in. Het gevolg kan dan ofwel een fusie met een andere school ofwel een afbouw zijn. De school kan er ook voor kiezen erkend te blijven zonder overheidsfinanciering.

Een schoolbestuur moet grondig overleg hebben gepleegd in de schoolraad en via het lokaal onderhandelingscomité alvorens een vrijwillig of gedwongen, rationaliserings- en herstructureringsinitiatief door te voeren.

Het schoolbestuur is met andere woorden verplicht om naar de vertegenwoordigers van ouders, leerlingen en personeel te luisteren, maar behoudt uiteindelijk wel het recht op het nemen van een eindbeslissing en draagt daar dan ook de eindverantwoordelijkheid voor.

Indien betrokkenen menen dat het schoolbestuur de participatierechten heeft geschonden, kan men daarmee steeds terecht bij de Commissie Zorgvuldig Bestuur.

Omwille van de diversiteit in het studietoeraanbod en de hogere mobiliteit van de leerlingen is het nooit een beleidsoptie geweest om voor het secundair onderwijs te kiezen voor een secundaire school onder elke kerktoeren. Dit in tegenstelling tot het basisonderwijs.

Dit is in het licht van een rationeel en beheersbaar aanbod secundair onderwijs in Vlaanderen immers niet haalbaar.

Elke secundaire school is vrij om, buiten haar hoofdvestigingsplaats, elders bijkomende vestigingsplaatsen vrij in gebruik te nemen, wat bijdraagt tot een breder onderwijsaanbod. Het zijn vaak de scholengemeenschappen die een rol spelen in het creëren van een rationeel en voldoende divers studietoeraanbod.

De overheid houdt wel rekening met scholen gelegen in gemeenten met een lage bevolkingsdichtheid. Zij tellen met gunstiger normen voor de oprichting van een nieuwe school, idem voor de instandhouding van een dergelijke school.

Ook op het vlak van omkadering genieten scholen gelegen in gemeenten met minder dan 125 inwoners/km² van gunstiger coëfficiënten. Dit ondervangt de afhankelijkheid van de wisselende factor bevolkingsdichtheid. Via de minimumpakketten is op het vlak van omkadering ook een waarborg voorzien.

Het geheel van deze maatregelen moet vanuit de overheid de garantie bieden op actieve en passieve vrijheid van onderwijs in Vlaanderen, d.w.z. zowel op het vlak van onderwijsverstrekking door schoolbesturen als op het vlak van onderwijskeuze door ouders en leerlingen. Verder dan deze garantie kan de overheid niet gaan want dat zou impliceren dat hij in de plaats van schoolbestuur treedt.

3. Een school is niet verplicht om leerlingenvervoer te organiseren voor zijn leerlingen maar kan daar – op eigen initiatief – wel in voorzien. Vanuit de overheid worden voor

het leerlingenvervoer in het gewoon onderwijs geen subsidies voorzien (wel voor het buitengewoon onderwijs). In het kader van de bijdrageregeling mag een school de kosten voor het leerlingenvervoer doorrekenen aan de ouders.